

Janko Sicerl

Snežec beli vse pobeli...

Oblaki so se zbrali, vetrovi zaplesali in sneg na zemljo nam poslali. Padale, padale so srebrne zvezdice in odele hrib in dol v beli plašč.

Najlepšo obleko pa je oblekel gozd. Svetlo sonce je pozdravilo zasneženo smrečico in je vprašalo snežne kristale: »Kako se počutite na zemlji? Ali Vam je dolgčas?«

»Prav nič,« so odgovorile snežinke, »ko se pa tako lepo pogovarjamo.«

Prva snežinka je rekla: »Danes sem proci v planinah. Bila sem vodni hlap. Prihitela sem s toplega morja, pa sem revica v burji zmrznila v drobni šesterokraki kristal. Kot prva zgodnja snežinka se pojavim v novembru, včasih celo v oktobru. Kmetu delam sitnosti na polju in v sadovnjaku. Zelo sem občutljiva. Sonce in veter me užugata. Solzim se včasih tako močno, da nastane povodenj.«

Zašepetala je druga snežinka: »V adventu me pošljejo angelčki na zemljo. Vsi otroci, čudno pa vendar res, tudi revni, so me zelo veseli. Kmet se raduje in pravi: »Bel božič — zelena velika noč.« Smučarji mi rečejo pršič. Svoj puh potresam na smrečice in jih spremenim v bela božična drevesca. Ljudje hite skozi gozdno krasoto k polnočnici. Želim, naj bi se sleherni človek radoval svetonočnega speva: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem.«

Tretja snežinka pa je dejala rezko: »Nov sneg — nov mraz! Okoli sv. Pavla pritisnem in režem v kosti. Vsakdo se rad drži peči. Kraguljčki žpenkljajo, drčijo sani. V gozdu drevje poka, da se lačen ptiček joka.«

Četrta snežinka je spregovorila: »V ledeno svečko se spremenim. Če na svečnico prej od strehe kot od voščene sveče kane, zimo obnovim. Močno snežim in delam zamete, da oviram promet. A sonce me končno le omehča in kmalu je konec sneženega moža.«

Prišla je na vrsto peta snežinka: »Še v marcu strašim in zemljo gnojim. Umaknem se v gore, tam mi nihče nič ne more. Na visokih gorah sem več en sneg in led. Na Mont Everest ne vodi nobena človeška sled.« (Nihče še ni prišel na vrh.)

Šesta snežinka je končala: »Nikoli se še nisem bala. Boje se me ljudje in živali. Ne prizanesem niti drevju niti skali. Moja teža je velika, ko se v dolino plaz pomika.«

Tako so modrovale snežinke, da se je mlada smrečica skoraj bala. Potolažilo pa jo je zopet zlato sonce rekoč: »Ne boj se, smrečica. Vdano prenašaj težo snežink, saj so tudi božje stvarce. Le poglej, kako so različne, pa so si vendar podobne, saj so sestrice. One gredo svojo pot. Večno krožijo. Spomladi jih bom raztopilo. Zrak bo použil hlape, po nebu se bodo zbirale meglice in oblaki. Zopet bo padala rosa, slana, toča, dež in voda bo šumela. No, sedaj si razumela. Takšna je njihova pot, kakor je določil Gospod!»

Pavle Kveder

Eskimi — prebivalci mrzlih severnih krajev

Zima je zagospodarila pri nas. Z debelim snežnim kožuhom je ogrnila polja, hoste in planine, vsa priroda je pripravljena spokojno mirno sprejela njeno odejo. Živali so si poiskale zavetje, ptice so večinoma odletele, nam mladim pa je zima nasula polno veselja. Zdaj se lahko kepamo, sankamo, drsamo in smučamo. Marsikdo si želi, da bi dolgo ležal sneg po naših bregih. Vem, da so med nami tudi taki, ki bi želeli dolgo zimo. Pa poglejmo, kako je tam, kjer kraljuje večna zima. Obiščimo Eskime in oglejmo si njihovo življenje.

Eskimi so številčno majhen narod, ki živi v najsevernejših pokrajinah naše zemlje, tam, kjer sta doma večni sneg in led, ki pokrivata zemljo in morja celo leto. Dandanes živi okrog 35.000 Eskimov, od teh komaj 15.000 v Grönlandiji in 9000 v Kanadi, drugi pa so raztreseni po Sibiriji, Aljaski in Labradorju.

Ko gospodari pri nas zima in so dnevi zelo kratki, takrat v deželi, kjer živijo Eskimi, sonce sploh ne vzide, zato je tam tema, noč, ki traja mesece. Poleti pa sonce nikakor ne zaide. Sveti jim neprenehoma tedne in tedne, podnevi in ponoči. Seveda se tedaj sneg in led topita pod vročimi sončnimi žarki, a vendar ne izgineta. Sneg se ponekod raztopi, tam vzklije trava, mah in ponekod tudi cvetje. Tudi led se takrat večkrat raztrga na